

Vöröskéry Dóra

A liget

Ismét sokan futnak a ligetben, miután letartóztatták a szatírt. Tíz előtt nem jövök ki, mert a lassúakat kerülgetni kell, a gyorsak pedig engem kerülgetnek, a nap izzaszt, a szél meg csak áll, általában velem szemben. Egyszerűen megvárom, míg besötétedik.

Fél órát kocogok, egy negyedet pihenek a legnagyobb platán alatt, majd hazasprintelek minden hétfőn, szerdán és pénteken. Most a fa alatt heverészek, hétfő van, a sötét lombkoronát bámulom. Vajon a szúnyogok látnak? Nyitva van még a Tesco? A NASA tényleg ufókról közölt videót? Végül válaszoltam Sára üzenetére?

Surranásokat hallok magam mellett, a bokor pedig megzörren. A telefonom már a kezemben, százhét vagy százöt a rendőrség száma – stresszhelyzetben sosem tudom. De csak egy kutya az. Előlép a bokorból, vállát jól megtömött hátizsák húzza le, mellső mancsával a hevedert tartja. A szíjra erősített fémkarikán apró emberfigura himbálózik. Az elsőt egy második követi, majd egy harmadik és negyedik. Fekete, fehér, tarka, jönnek szép sorban, cipelik a hatalmas batyukat, néha megtörlik a homlokukat, és zihálnak, ahogy én szoktam kocogás közben. Gyorsan eltűnnek.

– Hé, uram! Melyik út megy Budára? – Bújik elő a kutyakaraván lemaradt tagja.

– Talán az emötös? Kecskeméten át? – kérdezem tőle, magamtól, nem utazom sokat.

– Merre? – lihegi lógó nyelvvel, miközben a távot pásztázza. Arra mutatok, amerre a menet haladt.

Bár már letelt a tizenöt perc, várok még egy kicsit, mert nem szeretném, ha bárki leszakadna a csoporttól útmutatás híján. Ismét hallok valami szöszmötölést, de máshogy hangzik, mint a kutyakaraván. Odamászok a kányabangita-bokorhoz, és elhajtom az ágait. Két sakktáblát és a négy játékos látom. Egerek kontra macskák, a fehér oldalon a rágcsálók apró, műanyag cickányokkal, hörcsögeikkel és patkányokkal, feketével pedig az egerészek sötét, csiszolt üveg nagymacskákkal. Eposzi csatának nem nevezném, ahogy lassan tologatják a bábukat, de az tény, hogy a bandza cirmost megizzasztja. A kövér fekete mattot ad az egerének, majd gyorsan bekapja, a cirmos pedig nem bírja tovább a feszültséget, borítja az asztalt, és ő is befalja ellenfelét.

– Megöl ez az állandó stressz! – Simogatja bajuszát.

– Már elnézést! – köhintenek alattam. – Direkt akadályozza a munkánkat? – Egy apró, fekete pötty bökdösi csápjával a tenyeremet, amivel társai egyenes sorainak jó részét letaroltam.

– Pardon – kérek elnézést gyorsan, és felpattanok.

– Gyerünk, csajok, szedjétek össze a sebesülteket, aztán folytassuk a munkát! – Társaikat és az ő csomagjaikat is a hátukra kapják a megmaradtak, és újfent serény menetelésbe kezdenek. – Maga meg ne álljon itt! Nappal futkorásson! Mi talán megjelenünk maguknál napvilágnál? Hátráltatjuk, kukkoljuk, ízzé-porrá zúzzuk? De nem ám! Ez egy amolyan íratlan szabály, névtelen megállapodás, maguk nappal, mi éjszaka! Nem elegyedünk, épp, mint az olaj és a víz, csak élünk szépen egymás mellett, akár egy hosszú, kiüresedett kapcsolat résztvevői, akiket már csak a közös kamra, a peték és a megkopott, szép emlékek tartanak össze. – A műszakvezető kipislog egy könnyecppet a szeméből, mielőtt bármelyik melós meglátná. – Na, eredjen innen! – teszi még hozzá gyorsan.

Pardon, rebegem újfent. És hétfőn, szerdán és pénteken délelőtt fogok jönni – fogadom meg –, már tudom, nem véletlenül fut mindenki napközben. Hazasprintelek.